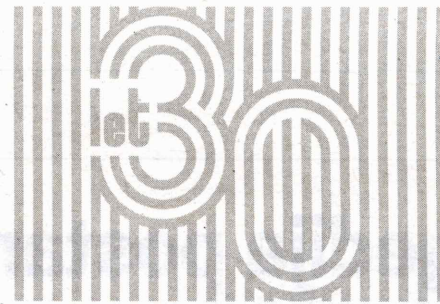

NOVI GLAS

NOVI GLAS JE NASTAL Z ZDRUŽITVIJO TEDNIKOV
KATOLIŠKI GLAS IN NOVI LIST 11. JANUARJA 1996

LETO XXXI. ŠT. 24 (1474) — TRST, GORICA

ČETRTEK, 25. JUNIJA 2026

CENA 1,20€ www.noviglas.eu

ZLATOMAŠNIK G. MARIJAN MARKEŽIČ V PEVMI V NEDELJO, 21. JUNIJA 2026

FOTO TIBALDI

Pol stoletja v službi Boga in ljudi

Ob 50-letnici duhovništva g. Marijana Markežiča se je v cerkvi sv. Silvestra v Pevmi zbrala množica hvaležnih vernikov.

STR. 7 / ŠTEVERJAN
**Velik praznik ob odprtju
novega županstva**

Zahvala za petdeset let duhovniške poti, ki jo vztrajno usmerja trdna vera v Božji načrt

Ob 50-letnici duhovništva g. Marijana Markežiča se je v cerkvi sv. Silvestra v Pevmi zbrala množica hvaležnih vernikov iz vse Goriške

“**V**eselitate se /.../, nikar ne bodite v skrbeh /.../, in Božji mir bo kraljeval v vaših srcih.” To svetopisemsko vodilo že 50 let usmerja korake priljubljenega in vsestransko angažiranega goriškega duhovnika g. Marijana Markežiča. Ob zlatem jubileju, ki ga je s številnimi verniki iz vse Goriške in tudi bolj oddaljenih krajev proslavil v nedeljo, 21. junija, v cerkvi sv. Silvestra v Pevmi, se je jubilan, vodja pastoralne enote Gorica - Brda, ozrl na svojo prehojeno pot od duhovniškega posvečenja leta 1976 do danes s hvaležnostjo in trdno vero v Božji načrt, ki se nadaljuje. Obred v vročem poznem popoldnevu, ki so ga naznanjali zvonovi in pritrkovalci, je bil svečan in prazničen. V okrašeno cerkev je g. Marijan v zlatem plašču vstopil v sprevedu (somaševali so škofijski vikar msgr. Karlo Bolčina, msgr. Renato Podbersič, p. Jan Cvetek in salezijanec don Paolo), ki so ga vodili strežniki; tik pred prezbiterijem so ga v špalirju pričakali skavti. S kora je donelo veličastno petje združenih cerkvenih pevcev, ki jim je dirigiral Patrick Quaggiato, orglal pa je David Bandelj. V prvih klopih so sedeli števerjanski župan Marjan Drufovka, goriški občinski odbornik Maurizio Negro, deželni predsednik SSO Walter Bandelj in predsednik ZSKP Miloš Cotar.

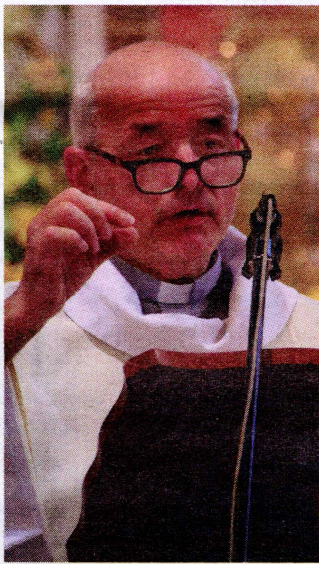
Po uvodni Zlatomašnik, bod' pozdravljen! je v imenu vseh župljanov stopil pred mikrofona Matej Pintar. “Mašnik je človek, ki je izpraznil svoje srce, da bi mu ga Bog napolnil s samim seboj,” je začel. To pot je v svojem življenju sprejel tudi g. Marijan. Iz srca je odstranjeval svoje načrte in želje, “da bi njegov čas, njegova beseda in njegovo srce postali prostor za Boga in za nas ljudi”. Zbrani ljudje, ki so napolnili cerkev in prostor pred njo, so se mu želeli zahvaliti za daritve in molitve, s katerimi podpira družine in spremlja mladino, ter za zvestobo, ki jo dokazuje z dejanji, ne le z besedo. Posebno hvaležnost mu je Pintar izrekel za to, ker se je njegovo “duhovništvo v teh letih vtisnilo v zidove, strehe in temelje, ko ste večkrat neustrašno prijeli za lopato, kladivo ali zidarsko žlico pri obnovah cerkva, župnijskih domov in župnišč. Skupaj z verniki ste gradili in obnavljali prostore, v katerih se danes zbira živo občestvo.” V 50 letih

je daroval svoje življenje Gospodu in Cerkvi ter ga našel v obrazih in življenju ljudi, ki so mu zaupani. “Dragi g. Marijan, naj vas Gospod varuje in krepi, Marija pa naj vas spremlja na vsakem koraku!”

Zlatomašnik je povedal, da je izbral cerkev v Pevmi, ker stoji na sredi vseh župnij, ki jih upravlja. Za svoje življenjsko in duhovniško geslo je pred 50 leti izbral besede sv. Pavla iz pisma Filipljanom, kjer pravi: “Veselitate se! Ne bodite v skrbeh! Molite! Zahvaljujte se in Božji mir, ki vsak razum presega, bo kraljeval v vaših srcih. Mislim, da je funkcioniralo. Vesel sem, miren sem in tudi še kar pri moči.” 50 let je lahko veliko, pa tudi malo, je nadaljeval. V teh letih je srečal kar nekaj čudovitih ljudi različnih starosti in z vseh koncev sveta. Ti in drugi so mu pomagali, da je rastel v ponižnosti in zavesti, da ni velike noči brez velikega petka. 50-letnica duhovništva je bila povabilo k skupni zahvali za dva velika darova: za dar evharistije in duhovništva. Navzočim je ob tem položil na srce, naj vsak dan molijo za nove duhovne poklice. Pred 50 leti je bilo 49 slovenskih novomašnikov, 17 je že pokojnih, 32 je še aktivnih, “to je šestkrat več, kot je letošnjih novomašnikov”. Ne smemo obupati, v prihodnje pa se bomo gotovo morali še bolje organizirati in porazdeliti delo. “In Bog bo potem gotovo naredil svoje, kot je to počel v vseh velikih kriznih obdobjih skozi zgodovino.” Z besedami sv. matere Terezije, ki mu je očitno posebno draga, je prisotne spodbudil k ljubezni, saj “nič ni majhno, kar je storjeno iz ljubezni”. Konkreten življenjski program za vsakogar pa je: “Če daš v svojem življenju Boga na prvo mesto, boš z Njegovo pomočjo lažje postavil vse stvari in vsakega človeka na njegovo pravo mesto.” Po branju beril je msgr. Karlo Bolčina povedal, da je rad sprejel jubilejnostno prošnjo, da bi bil njegov zlatomašni pridigar, saj je zadnji duhovnik, ki je bil krščen v tej cerkvi. Pred njim sta bila škof Fogar, g. Srečko Šuligoj. V tej cerkvi so praznovali 70 let g. Rutarja, 50 let g. Premrla, prelata Andreja Simšiča. “Cerkev sv. Silvestra je bila vedno priča lepim dogodkom, osebam, ki so pustile pečat v naši skupnosti.” Pridigar je pokomentiral odlomke, v katerih Jezus spodbuja, naj se ne bojimo ljudi, ki lahko

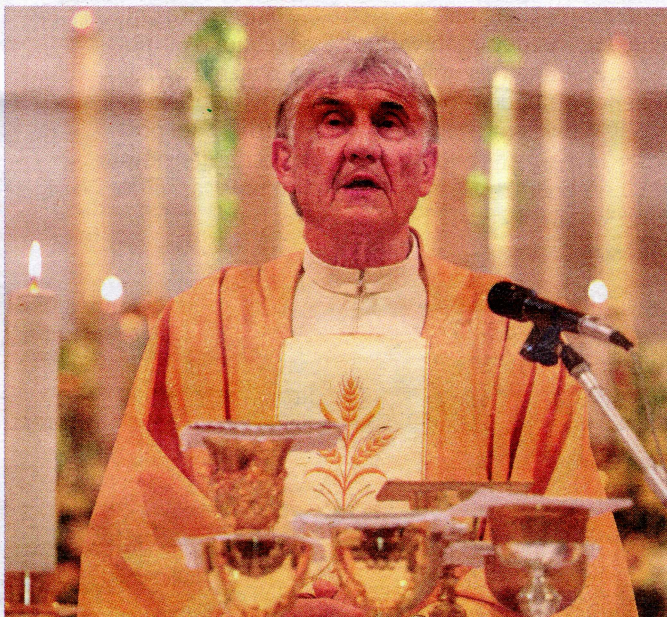

FOTO TIBALDI

PRIDIGAR, MSGR. KARLO BOLČINA

umorijo samo telo, saj duh ostane. Tudi če pademo, bo Bog z nami. Zanj smo vedno vredni. Kot nekdanji prerokom in apostolom se duhovnikom včasih zgodi, da so gledani postrani, zatirani, tudi obrekovani. Zakaj? Ker govorijo resnico. “Duhovnik ne more ne govoriti resnice”, in ko resnica boli, dostikrat peče. Zlata maša je za jubilara lepa prilžnost, da se zahvali za lepe, pa tudi za težke trenutke. Treba je pač počakati, da gredo mimo “tako, da imamo ob sebi Gospoda in da se tega zavedamo”. G. Karlo je izrazil močno željo, da bi imeli to vedno pred sabo, da bi šli skozi vrata cerkve z nasmehom na ustnicah, ker “Bog je vedno z nami. Tudi če je včasih neviden, Bog je, je, verjemite, je! In bo! In to je važno. In duhovniki vam ga želimo oznanjati vedno, do konca našega življenja, tudi kljub nasprotovanjem!” Duhovniki so vzeti iz ljudstva, da bi bili vmjeni ljudstvu; vzeti iz človeške družine in poslani nazaj kot Jezusovi bratje. Po njihovih rokah postane evharistija

ZLATOMAŠNIK, G. MARIJAN MARKEŽIČ

FOTO TIBALDI

temeljni element skupnosti, “brez evharistije ni skupnosti”. Tudi zato smo hvaležni za dar duhovnikov, za g. Marijana, obenem pa se moramo ob pomanjkanju duhovnih poklicev zamisliti, ali smo v naši skupnosti v preteklih letih dovolj goreče molili in spodbujali fante za to pot. “Morda nam duhovnikov primanjkuje prav zato, ker smo včasih premalo pozorni na pomen molitve za poklice.” Če je tako, naj sobotni praznik prinese prenovljeno držo, skupna in osebna molitev naj postane prošnja Gospodu za žetev, “da bi med nami vedno živeli in rasli tisti, ki bodo prinašali Božje kraljestvo vse do koncev zemlje”. Po obhajilu je k mikrofona stopil Ivo Bevk, ki je obudil čas, ko je g. Marijan v letih 1977–1979 kot kaplan v Kopru skupaj z drugimi mlajšimi duhovniki povezoval verne in manj verne mlade iz vse slovenske Istre. “Bili smo v obdobju, ko smo iskali svojo pot v življenju, ti pa si nam z zgledom,

navdihujočimi pogovori in neomajnim optimizmom osmislil krščanske vrednote kot čvrst temelj na naših življenjskih poteh.” Kratek čas je bil med njimi, vseeno je pustil neizbrisno sled. Različni dogodki, srečanja in projekti, za katere jih je motiviral, so jim bili v pomoč pri osebnostni rasti. Obenem so začutili veselje in odgovornost do dela v skupini. Veliko je utrinkov, ki jih po vseh teh letih še živo spominjajo nanj. “Hvala, da si bil z nami, da si nam dal vse, kar je bilo takrat v tvoji moči, da smo lahko začutili, da nas jemlješ resno, nas spoštuješ, da smo vsak na svoj način dragoceni pred Bogom, pred ljudmi.” Julijan Čavdek je v imenu sovojenjske župnijske skupnosti spomnil, da je g. Marijan kar 15 let vodil župnije Sovodnje ob Soči, Gabrje in Vrh Svetega Mihaela. Verno občestvo ga je “kot prijatelja in voditelja” toplo sprejelo 1. oktobra 1989. V sovojenjski občini je kot dušni pastir veliko delal

“za duhovno in materialno oskrbo vseh, ki so potrebovali pomoč, od najmlajših do ostarelih. Ni bilo zmeraj lahko.” Ob praznovanju 50-letnice mašniškega posvečenja in duhovniškega poklica so sovojenjski župljani veseli, da je del svoje duhovniške poti preživel med njimi. “Hvaležni smo ti za vse, kar si za nas naredil, in ti kličemo še na mnoga zdrava leta ter našega nebeškega Očeta prosimo, da te še naprej blagoslavlja in ohranja v svoji milosti. Kristus naj ti bo pot, resnica in življenje, Marija pa naj te varuje in zate prosi. Iskrena hvala!”

Gospod Markežič se je zahvalil z besedami: “Veliko ste povedali, mogoče tudi preveč, vseeno se pa lepo sliši. Hvala!” Navzoči v cerkvi so mu zaploskali, kmalu je vsa cerkev vstala pokonci, spontani aplavz je bil bučen in nenavadno dolg. Ob koncu mašnega slavlja se je zlatomašnik zahvalil vsem, ki so pripravili svečanost, in res številnim prisotnim. “Skupaj lahko naredimo veliko, eden sam ne more nič, niti župnik ne morem biti brez župljanov. Torej, hvala vam vsem, da smo lahko nekaj majhnega naredili in vključili v veliki Božji načrt.” In bila je mogočna zahvalna pesem in bil je zlatomašni blagoslov. Po sklepi Marijini pesmi in ofru “za ljudi v stiski, posebno za mlade družine” se je praznovanje za stotine prisotnih nadaljevalo ob bogato obloženih mizah na velikem dvorišču bližnjega kulturno-športnega središča. V sproščenem in vedrem vzdušju, v zavesti, da je prisotnost duhovnika dar, da je življenje g. Marijana velik dar.